

Man on Wire

2008, de James Marsh

Sinopsi

El 7 d'agost de 1974, el jove francès Philippe Petit va caminar per un cable penjat il·legalment entre les Torres Bessones de Nova York, dos dels edificis més alts del món en aquella època. Després d'una hora caminant pel cable, va ser arrestat, examinat psicològicament i empresonat, abans d'alliberar-lo. Després de sis anys i mig somiant amb les torres, Petit va passar vuit mesos a Nova York planejant l'execució del cop. Amb l'ajuda d'un grup d'amics, Petit es va enfrontar a molts reptes.

Fitxa tècnica

Director ····· James Marsh
Música ··· Michael Nyman, J. Ralph
Fotografia ····· Igor Martinovic
Producció ····· Magnolia Pictures
Muntatge ····· Jinx Godfrey
Nationalitat ··· Regne Unit i EUA
Durada ········· 94 min.

Fitxa artística

Philippe Petit
Jean-Louis Blondeau
Annie Allix
Jim Moore
Mark Lewis
Jean-François Heckel
Barry Greenhouse
David Foreman
Alan Welner

El director James Marsh

James Marsh va néixer el 1963 a Truro (Anglaterra). Després de finalitzar els estudis de lletres a Oxford es va traslladar a Nova York, on resideix. Ha fet tasques de director de fotografia, d'editor i de músic de les seves pel·lícules. Com a director, Marsh va iniciar la carrera amb treballs documentals per a televisió, i és aquest gènere el que més repercussió ha tingut en la seva filmografia. James Marsh es va donar a conèixer amb *Troubleman* (1994), un documental on explica els últims anys de vida de Marvin Gaye i la seva mort a mans del seu pare, predicador fanàtic i transvestit ocasional. El 1996 va estrenar *The Burger and the King* (1996), un documental sobre els hàbits alimenticis d'Elvis Presley. El 1998 va guanyar el BAFTA al millor documental amb John Cale, membre de la Velvet Underground. Un any més tard va guanyar el seu segon BAFTA amb *Wisconsin Death Trip* (1999), que tracta d'un petit poble colpejat pels suïcidis i els assassinats a final del segle XIX. El 2003 va presentar *The Team* per a la BBC, on explica com un grup d'indigents de Nova York va fer un equip de futbol per

competir al Campionat del Món dels Sense Sostre d'Àustria. El 2005 va estrenar *The King* (2005), el seu primer llarg de ficció, protagonitzat per Gael García Bernal i William Hurt.

El 2008 estrena *Man on Wire*, guanyadora de l'Oscar al Millor documental (2009). Phillippe Petit és un jove funambulista que l'any 1974 va anar de la torre nord a la torre sud del World Trade Center sobre un cable col·locat il·legalment —un dels millors delictes artístics del segle XX. El malabarista ja s'havia passejat pels núvols de París i de Sidney amb l'ajuda del seu equilibrista i del seu cable; però fer-ho als edificis més alts del món, en aquell moment, simbolitzava crear un espectacle màgic i una conspiració artística que es va arribar a conèixer com el delictes artístic del segle. El resultat és una pel·lícula que suggereix la manera d'entendre la vida per part d'en Philippe, i com el va afectar adquirir la temuda fama després d'haver demostrat la seva genialitat durant una hora passejant pels cels de Nova York.

Actualment, Philippe Petit és un dels artistes residents a la Cathedral Church of St. John The Divine.

Crítica

Com reaccionaríeu si un dia d'aquests, passejant pel barri de la Sagrada Família, veiéssiu algú fent acrobàcies entre torre i torre del mític edifici de Gaudí? Després de la lògica sorpresa que tindrieu, ¿seríeu dels que es mirarien l'espectacle amb una certa fascinació o bé pensariu que s'ha d'estar ben grillat per fer una cosa així? Alguna cosa de tot això hi ha a *Man on Wire*, un sorprenent documental que descriu el somni de Philippe Petit, un funàmbul francès que, l'any 1974, desafiant totes les mesures de seguretat, va recórrer la distància entre les Torres Bessones de Nova York fent equilibris des del seu punt més alt, a 450 metres del terra. La pel·lícula mescla ficció i realitat de manera àgil, amb sentit de l'humor i voluntat metafòrica. I és que, tal com explica el mateix Petit, "la vida s'ha de viure al límit, sense por de saltar-se les regles; res no és impossible". Però són especialment impactants i evocadors les imatges de la construcció del World Trade Centre. És un material d'arxiu impagable que representa un contrapunt nostàlgic als fotogrames que tots tenim gravats a la memòria des dels atemptats de l'11-S. Guanyadora de l'Oscar al Millor documental, *Man on Wire* demostra l'amplitud de possibilitats temàtiques del gènere, sovint massa associat a la denúncia social. Precisament, les Torres Bessones de Nova York són les protagonistes del documental *Man on Wire* (2008) de James Marsh. Una pel·lícula que ens apropa a la figura de Philippe Petit, el funambulista francès que, l'any 1974, va anar d'una torre a l'altra davant la mirada perplexa d'alguns

vianants i d'agents de policia. El documental, que es basa en el llibre de Petit *To Reach the Clouds* (Atrapar els núvols) funciona com una pel·lícula de suspens i s'estructura a través d'entrevistes, reconstruccions i material de l'època, com les filmacions sobre la preparació de l'esdeveniment i les fotografies que il·lustren aquesta proesa. Petit va estar passejant per la corda fluixa durant gairebé 45 minuts entre la torre sud i la nord del World Trade Center. Un acte poètic i artístic amb el qual va realitzar el seu particular somni americà. Tot el procés de preparació, així com el material que se'n va generar –plànols, càlculs, disfresses per entrar als edificis sense aixecar sospites, etc.– podia fer pensar en els preparatius d'un atracament o d'un atac terrorista. En el documental de Marsh no es fa referència a l'atemptat que va patir Nova York l'any 2001, però no és estrany tenir-lo present en tot moment. Petit i el seu equip van viatjar fins a la ciutat nord-americana per realitzar un acte quixotesc, absurdament bell, que contrasta amb l'acció mortal que dècades més tard sacsejaria la ciutat. Les Torres Bessones van ser els edificis escollits per a la realització, l'any 1974, d'una acció artística, i per cometre un acte de barbàrie l'any 2001. Dues situacions que evidencien les possibilitats creatives però també destructores de l'ésser humà, capaça de realitzar els actes més bells però també de cometre els més atroços. Quan el funambulista va finalitzar la seva acció poètica, els periodistes només li preguntaven: "Why?", i ell responia: "There is no why!" No hi ha un "perquè" per realitzar un gest com aquest, carregat de tanta força expressiva, en el qual

el repte d'un home acaba fascinant la resta de la humanitat per la bellesa i l'absència d'esperit pràctic.

Philippe Petit va impedir durant anys que la seva novel·la autobiogràfica es portés a la gran pantalla per por que la ficció deslluís la realitat, però, finalment, va acceptar que James Marsh expliqués la història en un documental. No obstant això, un dels principals atractius de la cinta és que el director ha aconseguit transformar un conjunt d'imatges d'arxiu i de declaracions melancòliques en un autèntic thriller. Tot i el final previsible, l'obra transmet tota la tensió i la intriga pròpies del gènere. *Man on Wire* és, més que el reflex d'un esdeveniment històric, un emocionant homenatge a la constància i a la lluita d'alguns homes per assolir els seus somnis. A l'entrega dels Oscars, James Marsh va pujar a l'escenari i va fer el seu discurs, i llavors va aparèixer el protagonista –un senyor eixerit anomenat Philippe Petit– i va dir el següent: «El discurs més curt de la història dels Oscars: "¡Sí!"». Tot seguit, en 20 segons, va donar les gràcies, va fer un truc de màgia amb una moneda regalada per Werner Herzog i va realitzar malabarismes amb l'estatueta dels Oscars. Així és Philippe Petit, un sac de nervis apassionat i sense control, com deuen saber els que han vist el documental.

Marc Morera

Es demana puntualitat. Es demana als espectadors que desconnectin els telèfons mòbils i qualsevol altre aparell acústic abans de començar la projecció. Gràcies.